

מול בית

קסן עשוי עץ וברז, בו גרים בלה ואביה. בלה הינה עקרת בית למו"פת. הצריף והחצר הקטנה, אשר מסביבו, מבריקים בנקיונם. כספו של אבי בלה לא הספיק כדי לעטוב את המעברה ולעבור לשיכון העולים הסמוך. אולם הוא אומר: "אין דבר, בן-אדם יכול להיות מאושר גם כאן בבדון, במעברה."

לבית-משפט השלום. אולם האשמה שהודבקה בו היתה שונה: קיום יחסים עם נערה מתחת לגיל 16 — דבר המהווה, לפי החוק, אינוס טכני. מאחר שלהסכמת נערה בגיל זה אין כל תוקף משפטי.

אלכס, לבושה-הדומים, ישב על הספסל הקדמי, חיכה להופעת השופט. אולם מבטו היה מופנה מעל לראשי אמו ואחיו, לעבר הספסל האחורי, עליו ישבה נערה גבוהה-קומה, בעלת שיער שחור-מקורזל ועיניים כהות-מוארכות. איש לא ידע אם בלה באה למקום כדי להעיד נגד אלכס, או כדי לעודד אותו. איש לא ידע זאת ל-עולם. כי השופט פקד לסלק את הקהל מן האולם, ניהל את הדיון בדלתיים סגורות. התיק הועבר לבית-המשפט המחוזי, והדיונים הנוספים נדחו עד אשר יתנו קציני המבחן את המלצותיהם.

התינוק היפה ביותר

ליושבי המעברה היה שפע של חומר לשיחה. הם דיברו בהנאה, התחכמו, רמזו באצבעותיהם, הגברים צחקו. הנשים הגידו ראשי. הכל היו מרוצים. אולם הסקרנים לא זכו לראות את האב ובתו. הם היו עובים את המעברה עם שחר, חוזרים אליה בשעת לילה מאוחרת. הצריף הקטן-שחור היה אפוף דממת-מוות.

הדממה לא שררה כלל בבית-התינוקות של ויצו. עשרות תינוקות היו מוטלים בתוך עשרות עריסות זעירות. רות, אחדים מהם זעקו כתובעים משהו אחרים נמו את שנתם בשלושה. בין כל אלה היה מוטל גם גיבור-הפרשה. המטפלות אומרות כי הוא התינוק היפה מכל כולם. אמנם עינו של אדם זר אינה מסוגלת להבחין בין תינוק למשנהו. אבל המטפלות מיטיבות לדעת אפילו יותר מן האימהות: הן אויביקטיבייות.

אחת המטפלות הרימה את התינוק ברועותיה, אמרה בחיך: "הוא השקט ככולם." אבל היצור הזעיר, אדום-העור, איכזב אותה: הוא פרץ בצווחה נוקבת. המטפלת מיהרה להביא חיתולים יבשים.

גדול (למטה) הוא אחד הבתים של השיכון, הסמוך למעברה. לבית זה עברה משפחתו של אלכס — ולבית הזה באה גם בלה, שעה שרעה ללדת את בנם המשותף. דירתו של אלכס נמצאת בקומה השנייה, באגף הימני של הבניין. חמשת בני המשפחה (לאלכס יש אח ואחות) מתגוררים בירה של שניים וחצי חדרים עם מטבח ונוחיות. משפחתו של אלכס הצליחה לעבור לשיכון תודות לכסו כסף שהביאה אמה מסרפולי ותודות לעמלה הקשה בארץ. אם המשפחה, לולה, חסכה כל פרטה. לקחה מבנה, את כל משכורתה, השאירה לו רק דמי-כיס.

באיושהו מקום עד למחרת בבוקר — עד אשר אדע מה לעשות בו." אבל איפה להסתיר אותו? פתע זכרתי את הוואדי, הנמשך מן המעברה ועד לפרדס, אשר מעבר לכביש. במרחק כמה מטרים מן הצריף שלנו נמצא מעבר-מים, הנמשך מתחת לכביש. אינני יודעת מדוע גזכרתי דווקא במקום זה. אבל הלכתי לשם.

עטפתי את התינוק בסוודר, הינחתי אותו על החול, ליד מעבר-המים ורצתי הביתה. יותר לא ראיתי.

כאשר חמקתי לתוך הצריף, מצאתי את אבא ישן. הוא לא הרגיש בי. הייתי עייפה וחלשה מאד. רק כאשר שכבתי במיטה שבתי להרגיש את הכאב. שכחתי אותו לגמרי בדרכי מבית-אלכס אל הצריף. אבל עכשו שבתי והרגשתי איתו. הוא היה חלש יותר, אבל הוא הוסיף להציק לי. פחדתי להאנה, או לזעוק. לא רציתי להעיר את אבא. שכבתי והכיתי לאור-הבוקר.

אבל לא היה עלי לחכות זמן רב. כעבור שעה הגיעו למקום השוטרים. הם אסרו אותי והעבירו אותי לבית-החולים. הרופא נעץ בי עיניים מלאות תימהון ואמר כי אילולא הייתי מוערכת לבית-החולים, הייתי מתה עוד לפני עלות-השחר.

אחר כך סיפרו לי על התינוק שלי, הוא לא מת. כאשר עזבתי אותו, התחיל לכרות ולצרות. נער תורכי, תושב המעברה שלנו, שמע את קולו, מצא אותו והביאו לתחנת דמשטרה. קצין-המשטרה הבין מיד כי זה התינוק שלי ושלה את השוטרים לאסור אותי. התינוק נמצא עכשו במוסד של ויצו.

האמת לא נודעה

בלה הושיטה את ידה לעבר השולחן, שניצב במרכז צריפה, המבריק בנקיונו. אצבעותיה אחזו בפיסת-נייר דקיקה, מכוסה אותיות דפוס: "הם הוזימו אותי לבית-המשפט לנוער והאשימו אותי בנישית התינוק. אבל מה יכולתי לעשות? הייתי חולה, מפוחדת ונבוכה." גם אלכס נעצר באותו לילה, הובא בשבוע שעבר

מתחת למעבר-מים, על שפת הכביש, הסמוך למעברה. בלה הניחה את תינוקה על החול, בחשבה שהוא מת. למזלו של התינוק לא ירד אותו יום גשם: בתקופת הגשמים מוצף המקום בים. הזרמים מכל התעלות והוואדיות, אשר במעברה. נער מעולי תורכיה, היושבים במעברה, עבר במקום, שמע את קולו של התינוק, הביאו למשטרה.

וכאן הוא ננטש

ידעתי כי אם יודע מצבי לאבא, יכה אותי בלי רחמים. לא העזתי אפילו לגלות את סודי לדודתי: פחדתי שהיא לא תוכל להתאפק ותספר הכל לאבא.

ואו, כאחד הימים, נודע לי שאלכס התגייס לצבא. הוא היה עדיין מתחת לגיל-הגיוס, אבל הוא אמר לי שהוא רוצה להיפטר מן השירות הצבאי במהירות ה-אפשרית. פחדתי שזאת היתה מוזהב נוספת של אמו. הייתי בטוחה שהיא ידעה על מצבי ורצתה להרחיק את אלכס ממני.

ואף על פי כן המשכנו להיפגש. אולם עכשו כבר לא התנהג אתי אלכס בעדינות. הבנתי אותו. גם הוא היה מפורד ועצבני. היינו מתקוטטים בכל פעם שהיינו מתחילים לשוחח על נושאים. לפעמים היה אלכס מכה אותי. אבל מיד אחר-כך היה מתחרט ונוהג בי בעדינות. הבנתי אותו: הוא היה מפורד וחסר אונים לא פחות ממני. יש לו אופי חלש, אבל אני יודעת שהוא אוהב אותי.

לפעמים הייתי מגסה להשלות את עצמי, לחשוב כי עדי אשר יולד התינוק יסתדר הכל. אבל ככל שחלפו הימים, כך הלך פחדו וגדל. לא היה לי לאן ללכת. לא היה לי אל מי לפנות. יכולתי לשפוך את לבי רק לפני אלכס. כאשר נמצאתי בחברתו, חשבתי שכל יסתדר. אבל במהרה יצא אלכס לקורס לבישול, ואני נשארת עיובה ובודדת.

ואו הגיע יום הלידה. פתע תקפו אותי כאבים איזמים. ידעתי כי השעה קרובה. אבא נמצא בבית. הוא סוטר מעבודתו ולא הצליח למצוא עבודה אחרת. אמרתי לו שאינני מרגישה בטוב ושאתי הולכת לרופא. אחר עזבתי את הבית.

קרא למשפחה

מיהרתי לעבר השיכון, בו התגורר אלכס. איני זוכרת איך הגעתי אל הבית. הכאבים היו נוראים. פחדתי שאלד את התינוק באמצע הדרך. ידעתי כי הסיכוי היחיד שלי הוא להגיע אל לולה ולבקש את עזרתה. זכרתי כי אלכס אמר לי: "כאשר תגיעי שעת-הלידה, היא תעזור לך."

לולה לא עזרה לי. השעות חלפו. הוספתי לשבת בקור. הקור והכאבים הרעידו את גופי. חשבתי שאמות מרוב כאב. רציתי רק שצפי יבוא במהירות האפשרית. השעות חלפו, והאמבולאנס לא הגיע. הכאבים הלכו וגברו. אבל נדמה לי שלא צעקתי: זיירי הבית לא יצאו אלי. היה כבר חושך. פתע ראיתי גבר עולה ב-מדרגות. היה זה אחד השכנים של לולה. בו ברע הרגשתי שהמשבר הגיע והתינוק יוצא מתוך גופי.

קראתי לאיש וביקשתי ממנו מספריים, כדי להפריד את התינוק מגופי. אני זוכרת שהוא נעץ בי עיניים קרועות לרוחה ומיהר להיכנס לדירתו.

כעבור שניות מספר שב האיש ויצא. שמעתי אותו קורא לעבר אשתו: הביטי, גיטה, היא ילדה כאן תינוק! הוא לא הביא לי את המספריים. אבל לא היה לי עוד צורך בים: התינוק נפרד מגופי. שמעתי אותו נהבט במדרגות.

שמעתי את האשה רצה אחרי בעלה וצועקת: מהר וקרא לאמבולאנס! קרא גם למשטרה! משטרה? מדוע היה עלי לקרוא למשטרה? דבריה הפילו עלי פחד. הרמתי את הילד וירדתי במדרגות. הכאבים נחלשו ב-מקצת. הייתי בטוחה שהרגעים הקשים ביותר כבר נשארו מאחורי.

היפטרי סמוך

מן השיכון למעברה מוליכות שתי דרכים: הכביש ושי והשביל העובר דרך השדות. הלכתי בשביל, כי בשוחה השוטרים יסעו בכביש.

היה חושך מצריים. אבל הדרך היתה מוכרת לי. גם לא נראתה אף נפש חיה. אני זוכרת ששמעתי בירקור צפרודעים ויללת תנים, שהגיעה מן הפר

אום ראיתי דמות אשה מופיעה מאחורי אחד הדמויות קרבה אלי. זאת היתה לולה. היא לא הזעיקה אמבולאנס, אלא הסתתרה וחיכתה. היא ידעה מה יקרה.

התינוק? שאלה לולה. הראיתי לה את הילד או ראיתי שזה היה ילד. למה לא קשרת אותו? שאלה לולה. דבריה לא היו מובנים מני איך לטפל בתינוקות.

הוא היה מתי, אמרה לולה. רק או נוכחתי השמיץ קול. הייתי בטוחה שהוא נולד עלי פחד, אבל אפשר שזה היה לטובה. גנו. השליכי אותו והסתירי אותו, הוסיפה לירי אותה, לא יודע הדבר לאיש. אבל לא ידעתי את הדבר לאיש. אני מזהירה אותך. פחד... היא איימה עלי שאם אספר ל-איש, הוא יאשימו אותי להשליך את התינוק, ורצת ולא תיתן לאלכס לשאת איתי.

לילה

אבא, איך יכולתי לבוא הביתה עם הילד? חשבתי לחשוב על זה. ידעתי שבין היתר החלטתי לשמוע בקול לולה: לטפתי להסתיר את התינוק

זעיק אמבולאנס, אך היתה לביתו של אחד המצחה: "הם הגישו כאשר התעוררתי, כבר נשלטם. לולה הכחישה לה בשדה.

משפט השלום, כדי השופט דין-וחשבון. אלכס היה בחור נכנע ללחץ משפחה.

